

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžhuv/1/2014
Identifikačné číslo spisu:	6013201440
Dátum vydania rozhodnutia:	26.10.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Milan Morava
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:6013201440.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Moravu a členiek senátu JUDr. Nory Halmovej a JUDr. Petry Pribelskej, PhD., v právnej veci žalobcu: Slovenské liečebné kúpele Turčianske Teplice, so sídlom SNP 519, 039 12 Turčianske Teplice, IČO: 31 642 322, právne zastúpený advokátskou kanceláriou G. Lehnert, k.s., so sídlom Rajská ul. 7, 811 08 Bratislava, proti žalovanému: Predseda Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky, so sídlom Jána Švermu 43, 974 04 Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovaného č. POZ 840-2011 II/52-2013, č. POZ 999-2011 II/53-2013 a č. POZ 843-2011 II/51-2013, všetko zo dňa 28. júna 2013, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, č.k. 23S/284/2013-44 zo dňa 22. januára 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu Banskej Bystrici č.k. 23S/284/2013-44 zo dňa 22. januára 2014 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Banskej Bystrici podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutí žalovaného č. POZ 840-2011 II/52-2013, č. POZ 999-2011 II/53-2013 a č. POZ 843-2011 II/51-2013, všetko zo dňa 28.06.2013, ktorým boli potvrdené rozhodnutia Úradu priemyselného vlastníctva SR (ďalej len „prvostupňový správny orgán“), č. POZ 840-2011/Z-501-2012 zo dňa 26.11.2012, č. POZ 999-2011/Z-461-2012 zo dňa 14.10.2012, č. POZ 843-2011/Z-502-2012 zo dňa 26.11.2012, ktorým podľa § 28 ods. 3 v nadväznosti na § 5 ods. 1 písm. b/ a c/ zákona č. 506/2009 Z.z. o ochranných známkach, zamietol prihlášky slovných ochranných znáмок „Zlato, ktoré lieči“, „Turčianske zlato lieči a skrášľuje“ a „Liečivé zlato“ prihlasovateľa žalobcu Slovenské liečebné kúpele Turčianske Teplice, a.s., Turčianske Teplice, z dôvodu, že prihlásené označenia nemajú podľa § 5 ods. 1 písm. b/ zákona č. 506/2009 Z.z. vo vzťahu k službám v triede 44 a k súvisiacim službám v triedach 41 a 43 medzinárodného triedenia tovarov a služieb rozlišovaciu spôsobilosť s tým, že ide len o slovné spojenia nesúce jednoduchú a zrozumiteľnú informáciu o zameraní označených služieb liečebného a s

tým súvisiaceho ubytovacieho, reštauračného a rekreačného charakteru, pričom spotrebiteľovi sú prostredníctvom takýchto označení poskytnuté len jednoduché informácie o spôsobe liečenia využívajúcom liečivý kov, konkrétne zlato. Taktiež podľa dôvodov rozhodnutí, prihlásené označenia sú tvorené výlučne údajmi, ktoré v obchodnom styku môžu slúžiť na určenie vlastností nárokových služieb, čo predstavuje prekážku zápisu do registra ochranných známk podľa § 5 ods. 1 písm. c/ zákona č. 506/2009 Z.z. Krajský súd podľa § 112 ods. 1 OSP konania začaté na základe jednotlivých žalôb spojil z dôvodov hospodárnosti konania na spoločné konanie, pretože veci sa týkajú tých istých účastníkov konania a zároveň skutkovo a právne spolu súvisia. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi, ktorý v konaní nemal úspech, nepriznal ich náhradu.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia dospel k záveru, že rozhodnutia a postup správnych orgánov neboli v rozpore so zákonom. Krajský súd sa po preskúmaní veci stotožnil so závermi žalovaného o existencii zápisnej výluky prihlasovaných označení „Zlato, ktoré lieči“, „Turčianske zlato lieči a skrášľuje“ a „Liečivé zlato“ podľa § 5 ods. 1 písm. b/ a c/ zákona č. 506/2009 Z.z.. Aj podľa názoru krajského súdu prihlasované označenia nie sú spôsobilé plniť základnú funkciu ochrannej známky. Uviedol, že prihlasované označenia v prípade prihlásených služieb v triede 44 medzinárodného triedenia tovarov a služieb priamo opisujú účel a zameranie služieb s tým, že ide o služby majúce spojitosť s liečením. Krajský súd má za to, že z predmetných označení jednoznačne vyplýva popis služieb a zároveň aj vlastnosti týchto služieb, a to aj z dôvodu, že v prihlásených označeniach sa vyskytuje slovný prvok „zlato“. Ďalej uviedol, že nakoľko ide pri triede 44 o služby, ktoré sa poskytujú v kúpeľoch, aj použitie tohto slovného prvku vytvára dojem, že pri kúpeľných službách sa využíva. Podľa krajského súdu, prihlasované označenia vo vzťahu k spotrebiteľovi podávajú iba informáciu o zameraní poskytovaných služieb, ktoré v slovnom vyjadrení jednoduchým slovným spojením obvyklým v bežnom jazyku iba popisujú. Skonštatoval, že takýmto označeniam chýba rozlišovacia spôsobilosť (originalita). Podľa takýchto označení by podľa názoru krajského súdu priemerný spotrebiteľ nebol schopný rozoznať a zapamätať si podnikateľa, ktorý predmetné služby poskytuje. Ďalej poukázal na to, že predmetné označenia nie sú ani spôsobilé predmetné služby individualizovať a vzhľadom na ich všeobecnosť môže takéto typy označení používať každý, a preto sa nemôžu stať ochrannou známkou s dispozičným právom jedného subjektu. Služby v triedach 41 a 43 medzinárodného triedenia tovarov a ktoré rovnako spolu so službami v triede 44 požadoval zapísať žalobca, sú aj podľa názoru krajského súdu službami, ktoré sa bežne prevádzkujú a poskytujú spoločnosťami prevádzkujúcimi kúpeľné služby. Krajský súd uviedol, že žalovaný správne postupoval, keď rovnako, ako pri službách v triede 44, zamietol ich zápis do registra ochranných známk.

Pokiaľ žalobca poukazoval v žalobe na rozhodnutia súdu prvého stupňa Súdneho dvora EU, tak krajský súd uviedol, že pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov je potrebné prihliadať na špecifiká jednotlivých prípadov. Ďalej poznamenal, že uvedené prípady rozhodnutí nemôžu byť v konkrétnej veci pre súd záväzné, keďže ide o veci, ktoré majú iný skutkový základ a iné skutkové zistenia, avšak, čo sa však týka základných zásad známkového práva, tak tieto neboli správnymi orgánmi porušené. Na námietky žalobcu o porušení zásady materiálnej rovnosti účastníkov v súvislosti so zápisom ochrannej známky „Kúpele Dudince, voda, ktorá lieči“, krajský súd uviedol, že úvahu žalovaného ohľadne rozlišovacej spôsobilosti prihlasovaných označení nemôže krajský súd posudzovať z hľadiska žalobcom namietaných iných rozhodnutí, v ktorých žalovaný dospel k iným záverom. Okrem toho sa krajský súd stotožnil s názorom žalovaného vo vyjadrení k žalobe, že uvedené označenie posúva označenie do roviny označení s rozlišovacou spôsobilosťou. Krajský súd mal za to, že rozhodnutia žalovaného, a to prvostupňové ako aj druhostupňové, vychádzali z náležitého zisteného skutkového stavu a zo správnej aplikácie zákona o ochranných známkach. Rozhodnutia sú zrozumiteľné, ale aj náležité a logicky odôvodnené. V tejto súvislosti krajský súd poukázal na to, že v danom prípade išlo o rozhodnutie správneho orgánu vydaného na základe povolenej správnej úvahy (správne uváženie). Pri rozhodnutiach, ktoré správny orgán vydal na základe povolenej voľnej úvahy, preskúmava súd v zmysle § 245 ods. 2 OSP iba, či také rozhodnutia nevybočili z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia. Uviedol, že zákonom je teda založené voľné uváženie orgánu aj vo veciach rozhodovania o ochranných známkach a toto uváženie súd nemôže nahradiť svojim vlastným rozhodnutím, ani skúmať účelnosť vydaného rozhodnutia. Súd preskúmava iba to, či skutkové

okolnosti, z ktorých pri voľnej úvahe správny orgán vychádzal, boli zistené správnym procesným postupom, a či právny následok založený rozhodnutím, nie je v rozpore so zákonom, či rozhodnutie bolo z hľadiska aplikovanej právnej normy logické a úplné z hľadiska hodnotenia dôkazov. Po preskúmaní spisového materiálu dospel krajský súd k záveru, že v danom prípade nie je dôvod na zrušenie napadnutých rozhodnutí žalovaného, pretože boli vydané s vyššie uvedenými citovanými ustanoveniami zákona o ochranných známkach, pri naplnení správneho procesného postupu, a preto žaloby žalobcov zamietol.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote e-mailom odvolanie žalobca, ktoré písomne doplnil do troch dní, žiadajúc, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného č. POZ 843-2011 II/51-2013 zo dňa 28.06.2013 a vec mu vráti na ďalšie konanie a zároveň žiadal priznať žalobcovi trovy konania. Žalobca navrhol, aby v predmetnej veci Najvyšší súd SR nariadil pojednávanie a až po prednesoch účastníkov konania rozhodol o tomto odvolaní. Žalobca mal za to, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 205 ods. 2 písm. f/ OSP. Poukázal na ustálenú judikatúru Súdneho dvora, v zmysle ktorej musí byť označenie spôsobilé plniť základnú funkciu ochrannej známky, čiže identifikovať obchodný pôvod výrobku alebo služby, aby tak spotrebiteľovi, ktorý získa výrobok alebo službu označenú ochrannou známkou, umožnili pri ich ďalšom získaní uskutočniť rovnakú voľbu, ak bola jeho skúsenosť pozitívna, alebo inú voľbu, ak bola skúsenosť negatívna [rozsudok Súdu prvého stupňa z 27. novembra 2003, vo veci Quíck/ÚHVT (Quick), sp.zn. T-348/02, Zb. s. 11-5071, bod 28]. Podľa žalobcu, pri využití kúpeľných služieb poskytovaných žalobcom si spotrebiteľ ľahko zapamätá označenia „Liečivé zlato“ „Zlato, ktoré lieči“ a „Turčianske zlato lieči a skrášľuje“ a na základe týchto označení identifikuje a bude si spájať tieto označenia s kúpeľnými službami poskytovanými žalobcom tak, že v prípade, ak bude jeho skúsenosť pozitívna, uskutoční rovnakú voľbu. Zdôraznil, že ponúka spotrebiteľom kúpeľné služby, ktoré využívajú na liečbu prírodné liečivé vody vhodné na liečenie v zmysle ust. § 2 ods. 10 zákona č. 538/2005 Z.z. o prírodných liečivých vodách, prírodných liečebných kúpeľoch, kúpeľných miestach a prírodných minerálnych vodách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorých účinky však nesúvisia s použitím zlata pri niektorých kúpeľných procedúrach. Zdôraznil, že celkový dojem, ktorý vytvárajú prihlasované označenia u spotrebiteľov nenavodzuje okamžitú spojitosť s kúpeľnými službami v triede 44, a teda neobsahujú údaje, ktoré by predstavovali prekážku ich zápisu do registra ochranných známok. Podľa žalobcu, tieto označenia totiž neopisujú nejakú konkrétnu kúpeľnú službu alebo jej vlastnosti, ale tvoria ich označenia všeobecne používané žalobcom [kde „zlato“ v prenesenom význame znamená „kúpeľné služby“ (trieda 44), ale aj „reštauračné služby“ (trieda 43) alebo služby „oddychu a zábavy“ (trieda 41)]. Z vyššie uvedeného je podľa názoru žalobcu zrejmé, že prihlasované označenia majú vyšší než minimálny stupeň rozlišovacej spôsobilosti, a teda dostatočnú rozlišovaciu spôsobilosť na ich zápis ako ochranných známok pre triedy 41,43,44 medzinárodného triedenia tovarov a služieb.

Vo vzťahu k hodnoteniu rozlišovacej spôsobilosti prihlasovaných označení ďalej uviedol, že ust. § 5 ods. 1 písm. b/ zákona č. 506/2009 Z.z. o ochranných známkach bolo prevzaté z ust. článku 3 ods. 1 písm. b/ smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/95/ES z 22. októbra 2008 o aproximácii právnych predpisov členských štátov v oblasti ochranných známok (ďalej len „smernica“), v zmysle ktorého do registra nebudú zapísané ochranné známky, ktoré nemajú žiadnu rozlišovaciu spôsobilosť. Zdôraznil, že aj keď toto ustanovenie nebolo do zákona o ochranných známkach prevzaté zo smernice doslovne, vzhľadom na nepriamy účinok smerníc je nevyhnutné ho vykladať v súlade s touto smernicou. V súvislosti s hodnotením rozlišovacej spôsobilosti prihlasovaných označení poukázal na závery Súdu prvého stupňa Súdneho dvora Európskej únie uvedené napríklad v rozsudku Henkel KGaA c/a Úrad pre harmonizáciu vnútorného trhu, vec T-393/02, zo dňa 24.11.2004, podľa ktorých „...už minimálny stupeň rozlišovacej spôsobilosti stačí na to, aby nebolo možné uplatniť dôvod zamietnutia uvedený v článku 7 ods. 1 písm. b/ nariadenia č. 40/94. Pre spresnenie ešte uvádzame, že nariadenie Rady (ES) č. 40/94." Pre spresnenie ešte uviedol, že nariadenie Rady (ES) č. 40/94 z 20. decembra 1993 o ochrannej známke spoločenstva bolo zrušené nariadením č. 207/2009, avšak ustanovenie článku 7 ods. 1 písm. b/ nariadenia Rady (ES) č. 40/94 z 20. decembra 1993 o ochrannej známke spoločenstva bolo zhodné s ust. článku 7 ods. 1 písm. b/ nariadenia č. 207/2009 z 20. decembra 1993 o ochrannej známke

spoločenstva bolo zrušené nariadením č. 207/2009, avšak ust. článku 7 ods. 1 písm. b/ nariadenia Rady (ES) č. 40/94 z 20. decembra 1993 o ochrannnej známke spoločnosti bolo zhodné s ust. článku 7 ods. 1 písm. b/ nariadenia č. 207/2009.

Podľa žalobcu je pritom zrejme, že v očiach toho priemerne obozretného spotrebiteľa, ktorému sú prihlasovanými označeniami označované služby v triede 44 určené, sú tieto označenia spôsobilé odlíšiť tieto služby od služieb iných subjektov práve preto, že poskytovateľov kúpeľných služieb (trieda 44) je v Slovenskej republike len niekoľko a žiaden z týchto subjektov nepoužíva prihlasované označenie a ani žiadne iné s ním zameniteľné. Zároveň žalobca nemá vedomosť o tom, že by prihlasované označenia, alebo iné s nimi zameniteľné, používal iný poskytovateľ reštauračných služieb (trieda 43) alebo služieb pre oddych a rekreáciu (trieda 41).

Z týchto dôvodov sa nestotožňuje so záverom krajského súdu, že prihlasovaným označeniam chýba originalita a preto nemajú žiadnu rozlišovaciu spôsobilosť a dokonca, že tieto označenia môže používať každý a preto sa nemôžu stať ochrannou známkou. Tento záver súdu je podľa názoru žalobcu pritom o to menej správny, že napríklad vo vzťahu k triede 32 (minerálne vody) by malo označenie „liečivé zlato“, ale aj označenie „zlato, ktoré lieči“ vysokú rozlišovaciu spôsobilosť, keďže nijako nenaznačuje spojitosť s minerálnymi vodami a tieto označenia by preto mohli byť napríklad aj pre túto triedu tovarov úplne zjavne zapísateľné ako ochranné známky. Z rovnakých dôvodov je pritom podľa názoru žalobcu zrejme, že tieto označenia majú rozlišovaciu spôsobilosť aj vo vzťahu k triedam 41 a 43, pre ktoré sú žalobcom prihlásené, napríklad označenie „liečivé zlato“ má totiž z rovnakých dôvodov zjavne rozlišovaciu spôsobilosť vo vzťahu k reštauráciám (trieda 43) alebo k službám pre oddych a rekreáciu, resp. k zábave a telesným cvičeniam (trieda 41).

Nestotožnil sa ani s tvrdením krajského súdu, podľa ktorého predmetné označenia nie sú spôsobilé individualizovať služby, pre ktoré sú prihlásené a podľa takýchto označení by priemerný spotrebiteľ nebol schopný rozoznať a zapamätať si podnikateľa, ktorý predmetné služby poskytuje. Tento záver krajského súdu považuje za zjavne nesprávny, keďže žiaden iný subjekt tieto označenia nepoužíva, pričom minimálne ohľadom označenia „Turčianske zlato lieči a skrášľuje“ je zrejme, že toto označenie prostredníctvom slova „Turčianske“ dostatočne individualizuje pôvod žalobcom takto poskytovaných kúpeľných služieb v triede 44 (keďže toto slovo nepriamo odkazuje na sídlo žalobcu). Z uvedeného okrem iného vyplýva aj to, že aj priemerne obozretný spotrebiteľ, ktorý vyhľadáva kúpeľné služby, reštauračné služby alebo služby pre oddych a rekreáciu, je v tomto prípade dobre informovaný a spôsobilý už pri zbežnom pohľade na prihlasované označenia si ich zapamätať a spájať si ich práve s prihlasovateľom, a to aj vzhľadom na to, že prihlasované označenia sú fantazijné (nielen vo vzťahu k triede 41 a 43, ale aj vo vzťahu k triede 44). Žalobca má za to, že prihlasované označenia sú fantazijné (nevyjadruje žiadnu skutočnosť objektívneho sveta, keďže zlato je kov, ktorý nemá žiadne liečivé účinky) a sú ako fantazijné vnímané aj verejnosťou (nakolko väčšina spotrebiteľskej verejnosti vníma zlato len ako drahý kov, a nie ako liečivý predmet alebo dokonca liečebnú službu), absentujú dôvody na zamietnutie zápisu týchto označení do registra podľa ust. § 5 ods. 1 písm. b/ zákona č. 506/2009 Z.z. o ochranných známkach. Prihlasované označenia majú teda podľa názoru žalobcu preto dostatočnú rozlišovaciu spôsobilosť na to, aby im bola poskytnutá ochrana formou zápisu do registra ochranných známk.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 04.04.2014 na odvolanie žalobcu uviedol, že sa plne stotožňuje s vysloveným právnym názorom krajského súdu v tom, že prihlásené označenia vo vzťahu k spotrebiteľovi iba podávajú informáciu o zameraní poskytovaných služieb. Zdôraznil, že ochranná známka nie je označením, ktoré existuje samo o sebe. Vždy je spojená s konkrétnym zoznamom tovarov a služieb, ktorý je pre ňu zapísaný v príslušnom registri a tento zoznam vymedzuje rozsah ochrany. Pri oboch aplikovaných zápisných prekážkach [nedostatok rozlišovacej spôsobilosti - § 5 ods. 1 písm. b/ a opisnosť označenia - § 5 ods. 1 písm. c/] sa preto posudzujú prihlásené označenia vo vzťahu k tovarom a službám, pre ktoré majú byť zapísané. Žalovaný má za to, že v predmetnom prípade je tak pre posúdenie otázok, či sú prihlásené označenia opisné a nemajú rozlišovaciu spôsobilosť rozhodná skutočnosť, či majú dostatočne priamu a konkrétnu spojitosť so službami, pre ktoré majú byť zapísané.

Podľa žalovaného, relevantnému spotrebiteľovi (spotrebiteľ, ktorý využíva alebo chce využívať kúpeľné služby) je význam prihlásených označení v spojitosti s kúpeľnými službami zrejmý, keďže slovné spojenia, ktoré tvoria prihlásené označenia, u spotrebiteľa len evokujú, že pri kúpeľných službách sa môže používať zlato. Poznamenal, že sám žalobca vo vyjadreniach pred úradom poukázal na používanie zlata v tzv. ajurvédskom liečiteľstve a v čínskej medicíne. V tejto súvislosti považoval žalovaný za potrebné uviesť, že každý subjekt, ktorý pri kúpeľných službách používa zlato, môže na túto skutočnosť poukazovať bežnými slovnými spojeniami. Z hľadiska zápisnej spôsobilosti prihlásených označení pritom nie je relevantné to, či má zlato liečivý účinok alebo nie, ale fakt, že pri poskytovaní kúpeľných služieb sa zlato využíva, čo má za následok, že spotrebiteľ si prihlásené označenie bezprostredne spojí s procedúrami v akýchkoľvek kúpeľoch. Podľa žalovaného, na uvedené chcel poukázať aj súd v prvostupňovom rozsudku, keď uviedol, že takéto typy označení môže používať každý a preto sa nemôžu stať ochrannou známkou s dispozičným právom jedného subjektu. Považuje za právne bezvýznamné tvrdenie žalobcu uvedené v odvolaní, že nijaký subjekt takéto označenia nepoužíva, keďže z hľadiska posúdenia rozlišovacej spôsobilosti nemá žiaden význam počet reálnych či potenciálnych používateľov.

Vo vzťahu k žalobcom poukazovanému výkladu ustanovení zákona č. 506/2009 Z.z. v súlade s výkladom Smernice EP a Rady 2008/95/ES o aproximácii právnych predpisov členských štátov v oblasti ochranných známok ako aj na rozsudky Súdneho dvora EU týkajúce sa rozlišovacej spôsobilosti (T-393/02, T-441/05), žalovaný uviedol, že sa stotožňuje so závermi, ktoré vyplývajú z týchto rozsudkov a má za to, že v predmetných prípadoch sa nedopustil rozporu so závermi v nich uvedenými. Ďalej uviedol, že prihlásené označenia žalobcu sú vo vzťahu k nárokoványm službám bez rozlišovacej spôsobilosti a spotrebiteľia nebudú vnímať prihlásené označenia ako označenia, ktoré poukazujú na obchodný pôvod služieb. Skonštatoval, že v prípade nárokováných služieb v triede 44 medzinárodného triedenia tovarov a služieb ide priamo o označenia, ktoré len bližšie tieto služby špecifikujú (opisné označenia). Poukázal na skutočnosť, že tak ako už žalovaný uviedol v napadnutých rozhodnutiach a vo vyjadreniach k žalobám, je bežnou praxou, že sa spotrebiteľom pri poskytovaní kúpeľných služieb poskytujú aj ubytovacie a stravovacie služby. Tieto služby sú úzko späté so službami prihlásenými v triede 44. Má za to, že tak ako spotrebiteľ nebude vnímať prihlásené označenia ako údaj o obchodnom pôvode vo vzťahu k prihláseným službám v triede 44, tak ich nebude vnímať ako údaj o obchodnom pôvode vo vzťahu k prihláseným službám v triede 41 a 43. Vzhľadom na doposiaľ uvedené má žalovaný za to, že v prípade prihlásených označení sú naplnené zápisné výluky uvedené v § 5 ods. 1 písm. b/ a c/ zákona č. 506/2009 Z.z. Žalovaný zastáva názor, že Krajský súd v Banskej Bystrici napadnuté rozhodnutia úradu preskúmal komplexne, v súlade s platnou právnou úpravou ako aj s príslušnou judikatúrou Súdneho dvora.

Žalovaný má za to, že otázka, ktorú považuje žalobca v predmetnej veci za rozhodnú [„...aká je hranica medzi tým, že označenie možno považovať za fantazijné a kedy ho je nutné považovať za opisné (§ 5 ods. 1 písm. b/ a c/ zákona č. 506/2009 Z.z. o ochranných známkach)“] nie je definovaná vhodne. Podľa názoru žalovaného, v predmetnej právnej veci bola rozhodnou nie len otázka opisnosti prihlásených označení ale aj otázka ich rozlišovacej spôsobilosti. Vzhľadom na uvedenú otázku má však žalovaný za to, že žalobca tieto dva dôvody zápisnej nespôsobilosti nerozoznáva a zlučuje ich do jedného. Na záver žalovaný poukázal na judikatúru Najvyššieho správneho súdu v Brne, sp.zn. 1 As 37/2011 (17.08.2011). S poukazom na skutočnosti uvedené v tomto vyjadrení, žalovaný navrhol, aby Najvyšší súd SR, rozsudok súdu prvého stupňa v predmetnej právnej veci podľa ustanovenia § 219 OSP potvrdil a účastníkom konania nepriznal právo na náhradu trov konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania (§ 246c ods.1 prvá veta OSP a § 212 ods. 1 OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická

osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami, ako ten, o koho práva v konaní ide.

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a s inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotno-právnymi, ako aj procesno-právnymi predpismi.

Správne súdnictvo zabezpečuje kontrolu zákonnosti rozhodnutia. Keďže súd nie je oprávnený rozhodnúť vo veci samej, je pre posúdenie veci rozhodujúci právny (ale aj skutkový) stav v čase rozhodovania správneho orgánu (§ 250i ods. 1 veta prvá OSP).

Predmetom konania v danej veci bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovaného č. POZ 840-2011 II/52-2013, č. POZ 999-2011 II/53-2013 a č. POZ 843-2011 II/51-2013, všetko zo dňa 28.06.2013, ktorým boli potvrdené rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu č. POZ 840-2011/Z-501-2012 zo dňa 26.11.2012, č. POZ 999-2011/Z-461-2012 zo dňa 14.10.2012, č. POZ 843-2011/Z-502-2012 zo dňa 26.11.2012 o zamietnutí prihlášok slovej ochrannej známky „Zlato, ktoré lieči“, „Turčianske zlato lieči a skrášľuje“ a „Liečivé zlato“ prihlasovateľa žalobcu Slovenské liečebné kúpele Turčianske Teplice, a.s., Turčianske Teplice z dôvodu, že prihláška ochrannej známky nespĺňa podmienky na zápis ochrannej známky do registra podľa § 28 ods. 3 zákona č. 506/2009 Z.z. o ochranných známkach, pretože podľa § 5 ods. 1 citovaného zákona, za ochrannú známku nemožno uznať označenie, ktoré: b/ nemá rozlišovaciu schopnosť, c/ je tvorené výlučne označeniami alebo údajmi, ktoré v obchodnom styku môžu slúžiť na určenie druhu, kvality, množstva, účelu, hodnoty, zemepisného pôvodu, prípadne času výroby tovarov či poskytnutia služieb, alebo iných vlastností tovarov alebo služieb.

Podľa § 2 zákona č. 506/2009 Z.z. o ochranných známkach, označenie, ktoré môže tvoriť ochrannú známku, je akékoľvek označenie, ktoré možno graficky znázorniť a ktoré tvoria najmä slová vrátane osobných mien, písmená, čísllice, kresby, tvar tovaru alebo jeho obal, prípadne ich vzájomné kombinácie, ak takéto označenie je spôsobilé rozlíšiť tovary alebo služby jednej osoby od tovarov alebo služieb inej osoby.

Podľa § 5 ods. 1 písm. b/ cit. zákona, do registra sa nezapíše označenie, ak nemá rozlišovaciu spôsobilosť.

Podľa § 5 ods. 1 písm. c/ cit. zákona, do registra sa nezapíše označenie, ak je tvorené výlučne označeniami alebo údajmi, ktoré v obchodnom styku môžu slúžiť na určenie druhu, kvality, množstva, účelu, hodnoty, zemepisného pôvodu, prípadne času výroby tovarov či poskytnutia služieb, alebo iných vlastností tovarov alebo služieb.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s obsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu, vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odvolaní napadnutého rozsudku. Tieto závery vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s tým najvyšší súd stotožňuje v celom rozsahu, považujúc správne posúdenie veci

krajským súdom za správne a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku k námietkam žalobcu uvedených v odvolaní doplna nasledovné:

Najvyšší súd po preskúmaní veci v rozsahu odvolacích námietok a žalobných dôvodov dospel k záveru, že prvostupňový správny orgán postupoval v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci si zadovážil dostatok skutkových podkladov relevantných pre vydanie rozhodnutia, a vo veci rozhodol vecne a právne správne, z ktorých dôvodov žalovaný rozhodnutie potvrdil.

Najvyšší súd SR sa stotožňuje s odôvodnením uvedeným v rozhodnutí krajského súdu, podľa ktorého išlo v danom prípade o rozhodnutie správneho orgánu vydaného na základe povolenej správnej úvahy (správne uváženie). Z tohto pohľadu Najvyšší súd uvádza, že v zmysle § 245 ods. 2 OSP, pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy, preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia. Správna úvaha predstavuje ponechanie možnosti správneho orgánu v rámci určitého tolerančného pásma formulovať svoje závery autonómne pričom práve toto tolerančné pásmo obmedzuje súd pri súdnom prieskume. Na vstup do tohto tolerančného pásma by mal žalobca jednoznačne vyvrátiť právne východiská žalovaného správneho orgánu a preukázať vybočenie z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Správny orgán pri hodnotení dôkazov z hľadiska ich závažnosti určuje, aký význam majú jednotlivé dôkazy pre jeho rozhodnutie pričom o tieto dôkazy môže oprieť svoje zistenia ohľadne skutku. Námietky žalobcu zostali iba v polohe približne rovnako závažných argumentov proti argumentom, ktoré uviedol svojej správnej úvahe žalovaný, čo nepostačuje pre zrušenie rozhodnutia, keďže žalobca nepreukázal, že žalovaný pri formulovaní svojej správnej úvahy, by vybočil z medzí a hľadísk stanovených zákonom.

Najvyšší súd nedospel k záveru, že by krajský súd vyhodnotil skutkový stav jednostranne a vo veci urobil len formalistický výklad zákonných ustanovení, a že by jeho postupom boli porušené základné práva žalobcu. Je potrebné zdôrazniť že žalobca v odvolaní iba opakuje tie isté argumenty, ktoré uvádza v žalobe a s ktorými sa krajský súd dostatočne vysporiadal, pričom vychádzal z náležite zisteného skutkového stavu, ktorý ani z pohľadu žalobcu nie je sporný.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci a preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), nakoľko pri nedostatku žalobných dôvodov pre zrušenie napadnutého rozhodnutia nezistil ani okolnosti, ku ktorým by musel prihliadať z úradnej povinnosti.

O náhrade trov odvolacieho konania najvyšší súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP, nakoľko žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprislúcha.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.